

ת"ד 4970/07/17 - מדינת ישראל נגד יוליה פלוטקין

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 4970-07-17 מדינת ישראל נ' פלוטקין

לפני כבוד השופט דן סעדון
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמת יוליה פלוטקין
ע"י עו"ד חורש

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירות של נהיגה בחוסר זהירות הגורמת חבלה של ממש וסטייה מנתיב (נסיבות מחמירות). ע"פ קביעות הכרעת הדין נהגה הנאשמת רכב פרטי ברחוב רקנאטי ת"א מדרום לצפון על נתיב נסיעה שמאלי מבין שני נתיבי נסיעה לאותו כיוון. בשלב מסוים סטה רכבה ימינה נתיב נסיעתו לצורך חנייה ופגע במעורב שרכב על אופנוע במקביל ומימין לרכב הנאשמת. עקב התאונה נגרמו למעורב חבלות של ממש (שברים בצלעות ובזיזים, לצרציה בטחול ובכליות והמטומה במזנטריום משמאל). בהכרעת הדין קבעתי כי הנאשמת נהגה בחוסר זהירות שעה שסטתה ימינה מנתיב נסיעתה בלי להבחין במעורב. עוד קבעתי כי המעורב התרשל באופן רכיבתו שכן אילו ביקש לעקוף את רכב הנאשמת היה עליו לעשות כן משמאל לרכבה. אילו ביקש לרכב במקביל לרכבה - היה עליו לעשות כן בנתיב מקביל. עם זאת, קבעתי כי רשלנות המעורב איננה מנתקת את הקשר הסיבתי בין חוסר הזהירות שהפגינה הנאשמת לקרות התאונה.

2. התביעה עותרת להשית על הנאשמת עונש פסילה שלא יפחת מ- 8 חודשים לצד פסילה על תנאי, קנס והתחייבות. התביעה ערה לכך שהנאשמת נוהגת משנת 08' ועברה ללא דופי כמו גם לכך שרשלנותה היא ברף הנמוך. עם זאת, בשים לב לחומרת הפגיעה במעורב ולכך שהנאשמת מעולם לא נטלה אחריות על מעשיה טוענת התביעה כי עמדתה העונשית מוצדקת. 3. ההגנה טוענת כי אין להשית על הנאשמת פסילה כלל. זאת בשים לב לרשלנותה ברף הנמוך אותה הפגינה הנאשמת, רשלנותו התורמת של המעורב, עברה התקין של הנאשמת ורצף מחדלי חקירה כמפורט בהכרעת הדין.

דין והכרעה

4. השיקולים בקביעת מתחם העונש

שני השיקולים המרכזיים בקביעת מתחם העונש ההולם הם מידת רשלנותה של הנאשמת וחומרת הפגיעה במעורב, המגלמת פגיעה בערך המוגן בעבירות. ככל שהפגיעה קשה יותר - תגבר הנטייה להשית עונש חמור יותר (עפ"ת 37974-07-12 **סנדרוביץ מ' מ"י**). בענייננו אין חולק כי רשלנותה של הנאשמת היא ברף הנמוך. המעורב הרים תרומה ברשלנותו, כך קבעתי, לקרות התאונה. תרומת רשלנות זו אינה מנתקת את הקשר הסיבתי בין התרשלנות הנאשמת לתאונה אך יש לה השפעה על העונש. לעניין החבלות - אלה מצויות לטעמי בחלקו המרכזי של מנעד החבלות של ממש.

5. נקודת המוצא לבחינת עמדת הפסיקה היא, כי תאונה שגרמה לחבלות של ממש מחייבת פסילת מינימום בת 3 חודשים (סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה).

א. בעפ"ת 47632-02-14 (**מכלוף**) הוטלה פסילה בת 5 חודשים על מי שגרם למעורבת שבר בירך וברגל.

ב. ברע"פ 8918/02 **אחיה נ' מדינת ישראל** (22.8.02) אושרה פסילה בת 4.5 חודשים וענישה נלווית לנהג שפגע בהולך רגל על מעבר חצייה וגרם לשברים בכתף ובצלע.

ג. ע"פ 70613/07 (**מישקין**) - אושרה פסילה בת 6 חודשים וענישה נלווית לנהג שפגע בהולכת רגל שחצתה את מעבר החצייה וגרם לה שבר באגן.

ד. עפ"ת 30937-01-13 **מץ נ' מ"י** (3.5.13) - הושתה פסילה בת 4 חודשים למי שפגע בהולך רגל על מעבר חצייה וגרם לשבר ברמוס פוביס ובפיקת שמאל.

ה. עפ"ת 10576-12-10 (**רודקוביץ**) - הושתה פסילה בת 8 חודשים בניכוי פסילה מנהלית לנהג שגרם חבלות קשות להולכת רגל (שברים בעצמות הפנים וארובות עיניים, שברים בדפנות הסינוס, דימום בחלל האף והלוע, שברים בארובת עין ימין ועוד).

ו. רע"פ 7208/14 **מרגוליס נ' מ"י**, (12.11.14) באותו מקרה היה מדובר בנהיגה רשלנית שגרמה חבלות של ממש לנוסעים בדמות שבר בשן ודימום בשפתיים, שברים באגן, בלסת ובירך, הנשמה וניתוח. בערעור הושתה ענישה הכוללת 10 חודשי פסילה בניכוי פסילה מנהלית, פסילה על תנאי וקנס.

ז. עפ"ת 44705-11-11 ויקטור צלח נ' מ"י, (22.12.11) נסיעה לאחור באי זהירות, קשישה נחבלה חבלות של ממש בדמות שבר, המטומה ופריקת מפרק נזקקה לאשפוז. בית המשפט המחוזי השית עונש של 7 חודשי פסילה,

פסילה על תנאי וקנס בין היתר על יסוד השיקולים של תוצאות התאונה (הנפגעת הבריאה), עבר מקל, גיל המערער, היזקקותו לרישיון, נכותו, רשלנות תורמת והימשכות ההליכים.

י. עפ"ת (נצרת) 20418-06-11 **חוסני מוראד נ. מ"י**. (3.8.11). הנאשם הורשע בסטייה מנתיב, נהיגה רשלנית וגרימת תאונה שתוצאותיה חבלות לארבעה בני אדם כשאת מנוסעות הרכב המעורב נחבלה חבלה של ממש בדמות שבר בצלע. בימ"ש של ערעור העמיד את רכיב הפסילה על 8 חודשים תוך שציין כי מנעד העונש ההולם ברכיב הפסילה נע בין 3-12 חודשים כאשר רק מקום בו לנאשם עבר מכביד קיימת להטיל פסילה העולה על שנה.

5. לאור השיקולים דלעיל אני קובע כי מתחם העונש ההולם בנסיבות נע בין 3 חודשי פסילה ל- 8 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

6. בגדר השיקולים הנוגעים לקביעת העונש בגדר המתחם יש לזקוף לזכות הנאשמת את עברה התקין. אינני זוקף לחובתה את העובדה שבחירה לנהל הוכחות אך לא ניתן לזקוף לזכותה נטילת אחריות על מעשיה. כפי שפירטתי בהכרעת הדין, אינני סבור כי יש למחדלי החקירה הנטענים על ידי ההגנה השלכה על עניין אשמתה או חפותה של הנאשמת ואף לא השלכה לעניין העונש ההולם.

לאור כל האמור אני מוצא להטיל על הנאשמת, בגדר המתחם שהוצג, את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה; הנאשמת תפקיד רישיונה והפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 4.9.18 שאז תפקיד הנאשמת את רישיונה במזכירות בימ"ש זה.

ב. פסילה מותנית בת 3 חודשים למשך שנתיים;

ג. קנס בסך 1600 ₪ או 16 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ולא יאוחר מיום 4.9.18.

באחריות הנאשמת/ סנגורה לקבל שובר תשלום הקנס ממזכירות בימ"ש זה.

זכות ערעור לבימ"ש המחוזי בת"א תוך 45 יום.

ניתן היום, 4 יוני 2018, במעמד ב"כ הצדדים ובהיעדר הנאשמת